

смѣлость. Въ цѣлия му видъ имаше нѣщо офицерско, стройно, приучено на редъ.

— Добъръ день, — поздрави новодошлиятъ и преди да получи отговоръ, запита:

— Вие ли сте Василь Бочевъ?

— Азъ, — отговори Василь и изпитателно се вгледа въ госта си.

— Имате много здраве отъ Цвѣтко хаджи Павловъ отъ Ловечъ.

— Ха, — отвърна Василь и начаса се досѣти, че гостътъ му ще е народенъ човѣкъ, защото Цвѣтко хаджи Павловъ, който му бѣше най-добъръ приятелъ, самъ бѣше родолюбецъ и винаги му изпращаше гости, които биваха търсени отъ турската полиция.

— Много се радвамъ! — любезно подаде ржка Василь — какъ се казвате?

Новодошлиятъ се наведе и пошепна на ухото му:

— Ангелъ Кънчевъ.

Василь Бочевъ подскочи като ожилень.

— Азъ пѣкъ току що четохъ въ вестника и си казвахъ: „да дойде такъвъ човѣкъ при мене, ще го разцѣлувамъ...“

Ангелъ Кънчевъ се засмѣ:

— Ако всички българи бѣха като васъ, много лесна щѣше да бжде нашата работа.

*

Василь Бочевъ и Ангелъ Кънчевъ излѣзоха изъ града.

— Ехъ, че ми е весело! — повтаряше Бочевъ и тупаше своя опасенъ приятелъ по рамото. — Сега ми е великденъ.

Ангелъ Кънчевъ мълчеше, оглеждаше се въ страни, пресмѣташе нѣщо и взимаше бележки въ тевтерчето си.

Така тѣ обходиха рѣка Осъмъ, изкачиха се къмъ горния край на града, минаха въ училището. Къмъ тѣхъ се присъедини още единъ родолюбецъ, още една „запалена глава“, учителътъ Илия Бѣлковски.

Ангелъ Кънчевъ продължаваше да записва нѣщо въ бележника си.

— Какво записвашъ, бай Ангеле? — запита Василь Бочевъ, който отъ радостъ вече не можеше да си намѣри мѣсто.

— Правя планъ на града и околността, — отвърна Кънчевъ. — Този планъ ще ни трѣбва за възстанието.

— Ами че тогава да се изкачимъ на рида и отъ тамъ ще видите цѣлия градъ, като на дланъ, — предложи учителътъ Бѣлковски.

— Да вървимъ, — съгласи се Кънчевъ.

— Ей, приятели, накжде сте тръгнали?